

اینک می‌دانند که بمباران واقعی یعنی چه:
خبرنامهٔ چهل‌ویکم (۲۰۲۴)
۱۰ اکتبر ۲۰۲۴

ایمن بعلبکی (لبنان)، بدون عنوان، ۲۰۲۰

دوستان عزیز

درود از طرف تری‌کنتیننتال: مؤسسه پژوهش‌های اجتماعی.

در اول اکتبر، مایکل مک‌کال، نمایندهٔ کنگرهٔ ایالات متحده و رئیس کمیتهٔ روابط خارجی مجلس نمایندگان آمریکا، با صدور بیانیه‌ای از جو بایدن، رئیس‌جمهور ایالات متحده خواست که «به‌جای فشار بر

اسرائیل برای آتش‌بس، حداکثر فشار را بر ایران و همدستانش اعمال کند.» [به گفته او] «ما باید ارسال تسلیحات به اسرائیل را که دولت فعلی ماه‌ها به تعویق انداخته، از جمله بمب‌های ۲۰۰۰ پوندی، تسریع کنیم تا اطمینان حاصل کنیم اسرائیل همه ابزارها برای جلوگیری از تهدیدها [علیه خود] را در اختیار دارد.» فراخوان ستیزه‌جویانه مک کال چند روز پس از آن صورت گرفت که اسرائیل در ۲۷ سپتامبر از بیش از هشتاد بمب ۲۰۰۰ پوندی ساخت ایالات متحده و مهمات دیگر برای حمله به یک محله مسکونی در بیروت و کشتن سید حسن نصرالله (۲۰۲۴-۱۹۶۰)، رهبر حزب‌الله، در میان صدها غیرنظامی، استفاده کرد. در همین یک بمباران، اسرائیل بیشتر از ارتش ایالات متحده در تهاجم سال ۲۰۰۳ به عراق، از بمب‌های «سنگ‌رشکن» استفاده کرد.

۲

یک خلبان نظامی سابق آمریکایی، فرمانده گراهام اسکاربرو از نیروی دریایی ایالات متحده، شواهد حملات اسرائیل را برای نیروی دریایی ایالات متحده تجزیه و تحلیل کرد. اسکاربرو در مقاله‌ای بسیار افشاگرانه اشاره می‌کند که «به نظر می‌رسد اسرائیل در مقایسه با نیروهای آمریکایی رویکرد متفاوتی در چند دهه گذشته برای واردآوردن خسارات جانبی داشته است». در حالی که ایالات متحده هرگز نگرانی قابل توجهی در مورد تلفات غیرنظامیان یا «خسارات جانبی» نشان نداده، شایان ذکر است که حتی مقامات ارشد نظامی ایالات متحده نیز از میزان بی‌اعتنایی اسرائیل به جان انسان‌ها حیرت کرده‌اند. اسکاربرو می‌نویسد: «به نظر می‌رسد ارتش اسرائیل آستانه

بالاتری برای وارد آوردن خسارات جانبی دارد... به این معنی که حتی زمانی حمله می کنند که احتمال تلفات غیرنظامیان بیشتر است.»

باسم الشاکر (عراق)، سمفونی مرگ ۱، ۲۰۱۹

علی رغم آگاهی و آشننگتن از این که اسرائیلی ها غزه و اکنون لبنان را با آزادی عمل کامل بمباران کرده اند – و حتی پس از این که دادگاه بین المللی دادگستری «پذیرفت» که اسرائیل در حال ارتکاب نسل کشی علیه فلسطینیان در غزه است – ایالات متحده به تسلیح اسرائیلی ها با سلاح های مرگبار ادامه داده است. در ۱۰ اکتبر ۲۰۲۳ بایدن گفت: «ما در حال افزایش کمک های نظامی اضافی هستیم»

که در طول نسل‌کشی یک سال گذشته به سطح بی‌سابقه دست‌کم ۱۷/۹ میلیارد دلار رسیده است. در مارس ۲۰۲۴ واشنگتن پست گزارش داد ایالات متحده بی‌سروصدا فروش بیش از یکصد محموله نظامی خارجی جداگانه به اسرائیل را تصویب کرده و آن‌ها را تحویل داده است، که بالغ بر «هزاران پرتابه هدایت‌شونده دقیق، بمب‌های کوچک قطر، سنگ‌شکن، سلاح‌های سبک و سایر اقلام مرگبار است». این فروش‌های «جزئی» به زیر حداقل آستانه‌ای تقلیل یافت که طبق قانون ایالات متحده رئیس‌جمهور را ملزم می‌کند برای تأیید آن به کنگره رجوع کند (که به‌هر حال رد نمی‌شد). این فروش‌ها معادل انتقال دست‌کم ۱۴۰۰۰ بمب ۲۰۰۰ پوندی MK-84 و ۶۵۰۰ بمب ۵۰۰ پوندی است که اسرائیل در غزه و لبنان استفاده کرده است.

۴

در غزه، اسرائیلی‌ها به‌طور معمول از بمب‌های ۲۰۰۰ پوندی برای حمله به مناطق پرجمعیت غیرنظامیان استفاده می‌کنند – مناطقی که خود مقامات اسرائیلی به غیرنظامیان گفته بودند در آن‌ها پناه بگیرند. به گزارش نیویورک تایمز: «در دو هفته اول جنگ تقریباً ۹۰ درصد مهمات اسرائیل در غزه بمب‌های هدایت‌شونده ماهواره‌ای ۱۰۰۰ یا ۲۰۰۰ پوندی بود». در مارس ۲۰۲۴، سناتور آمریکایی برنی سندرز در توییتی نوشت: «ایالات متحده نمی‌تواند یک روز به نتانیاها التماس کند که بمباران غیرنظامیان را متوقف کند و روز دیگر هزاران بمب ۲۰۰۰ پوندی دیگر برای او بفرستد که می‌تواند کل مناطق شهر را با خاک یکسان کند. این موجب وهن است.» گزارش سال ۲۰۱۶ مؤسسه اقدام علیه خشونت مسلحانه (Action on Armed Violence)

ارزیابی زیر را از این سلاح‌های کشتار جمعی ارائه کرد:

این‌ها بمب‌های بسیار قدرتمندی هستند که در مناطق پرجمعیت از ظرفیت تخریب بالایی برخوردارند. آن‌ها می‌توانند ساختمان‌ها را منفجر کنند و تا شعاع صدها متر از نقطه انفجار مردم را بکشند و زخمی کنند. پیش‌بینی الگوی پراکنش قطعات و برد یک بمب ۲۰۰۰ پوندی MK 84 دشوار است، اما به‌طور کلی گفته می‌شود که این سلاح دارای «شعاع مرگبار» (یعنی فاصله‌ای که در آن احتمال می‌رود افراد در مجاورت را بکشد) تا حد ۳۶۰ متر است. امواج انفجار چنین سلاحی می‌تواند یک اثر ضربه‌ای بزرگ ایجاد کند. می‌توان انتظار داشت که یک بمب ۲۰۰۰ پوندی تا فاصله ۸۰۰ متری از نقطه برخورد باعث جراحت و آسیب شدید شود.

اسماعیل شموط (فلسطین)، فرشته محافظت کننده از آتش، ۱۹۸۸

من بارها و بارها در اطراف محله حارة حریک بیروت در ضاحیه، جایی که در حمله به رهبری حزب الله با بمب‌های اسرائیلی مورد اصابت قرار گرفت، پیاده روی کرده‌ام. این منطقه بسیار پر ازدحام است و فقط چند متر بین ساختمان‌های مسکونی بلند فاصله وجود دارد. حمله به مجموعه‌ای از این ساختمان‌ها با بیش از هشتاد بمب قدرتمند را نمی‌توان «دقیق» نامید. بمباران بیروت توسط اسرائیل منعکس کننده حملات خشن آن به غزه و نماد تحقیر حیات انسانی است که مشخصه جنگ‌های اسرائیل و ایالات متحده به‌شمار می‌آید. در ۲۳ سپتامبر، اسرائیل لبنان را با سرعت بیش از یک حمله هوایی در دقیقه بمباران

کرد. طی چند روز، «حملات هوایی پردامنه»ی اسرائیل بیش از یک میلیون نفر را آواره کرد، یعنی یک پنجم کل جمعیت لبنان را.

اولین بمبی که در یکم نوامبر ۱۹۱۱ از هواپیما بر روی شهر تاجورا در نزدیکی طرابلس لیبی فرافتاد، یک نارنجک دستی هاسن (ساخت دانمارک) بود که توسط ستوان جولینو کاوتی از نیروی هوایی ایتالیا پرتاب شد. صد سال بعد، هواپیماهای فرانسوی و آمریکایی در یک مراسم گرامیداشت گروتسک گونه‌یاد و خاطره آن اقدام، یک بار دیگر لیبی را به عنوان بخشی از جنگ به منظور سرنگونی دولت معمر قذافی بمباران کردند. توحش بمباران هوایی از همان ابتدا عیان شده بود، چنان که اسون لیندکویست در کتابش، تاریخ بمباران (۲۰۰۳) مستند کرده است. در مارس ۱۹۲۴، رهبر اسکادران بریتانیا، آرتور هریس معروف به «بمب افکن» گزارشی در مورد بمباران‌های خود در عراق نوشت (که بعدها نیست و نابود شد) و معنای «واقعی» بمباران هوایی را چنین وصف کرد:

عرب‌ها و کردها تازه فهمیده بودند که اگر توانستند با کوچک‌ترین سروصدا از جا نجهند، در برابر بمباران هم می‌توانند تاب بیاورند... اینک می‌دانند که بمباران واقعی از نظر تلفات و خسارات یعنی چه. می‌دانند که در عرض چهل و پنج دقیقه می‌توان یک دهکده بزرگ را عملاً نابود کرد و یک سوم ساکنان آن را با چهار یا پنج فروند هواگرد کشت یا مجروح کرد طوری که نه هدف عملی برای شان باقی بماند، نه فرصتی برای شکوه‌آفرینی در لباس رزم، نه وسیله فرار کارآمد.

صد سال بعد، این سخنان هریس «بمب افکن» به درستی جنس قساوتی را که هم بر فلسطین و هم بر لبنان تحمیل شده است، توصیف می کند.

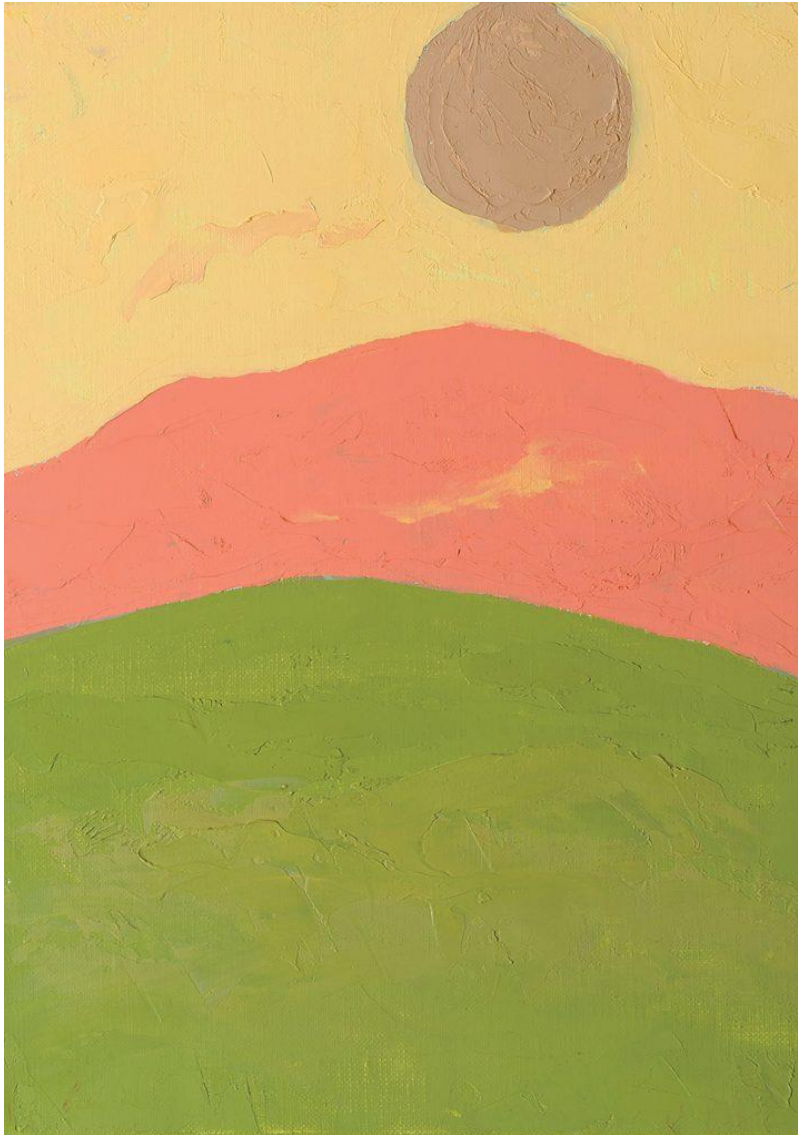

آندره ماسون (فرانسه)، دنیای ناتمامی در کار نیست، ۱۹۴۲

ممکن است بپرسید: در مورد موشک‌هایی که حزب‌الله و ایران به اسرائیل شلیک کردند، چطور؟ آیا آن‌ها بخشی از بی‌رحمی جنگ نیستند؟ یقیناً این‌ها جزئی از زشتی‌های جنگ است، اما نمی‌توان به آسانی گزینه‌سازی کرد. موشک‌های بالستیک ایران در پی حمله اسرائیل به ساختمان دیپلماتیک ایران در سوریه (در آوریل ۲۰۲۴)،

ترور اسماعیل هنیه رهبر حماس در تهران پس از تحلیف مسعود پزشکیان، رئیس‌جمهور ایران (در ژوئیه ۲۰۲۴)، ترور نصرالله در بیروت (در سپتامبر ۲۰۲۴)، و کشته‌شدن چند تن از مقامات نظامی ایران شلیک شد. این امر شایان توجه است که در حالی که اسرائیل حملات بی‌شماری را به قصد هدف قراردادن غیرنظامیان، کارکنان بخش سلامت، روزنامه‌نگاران و امدادگران انجام داده، موشک‌های ایران منحصراً تأسیسات نظامی و اطلاعاتی اسرائیل را هدف قرار داده است نه مناطق غیرنظامی را. در همین حال، حزب‌الله پایگاه هوایی رامات دیوید اسرائیل در شرق حیفا را در سپتامبر ۲۰۲۴ هدف قرار داد. نه ایران و نه حزب‌الله گلوله‌ای به محله‌های شلوغ شهرهای اسرائیل شلیک نکرده‌اند. از ۸ اکتبر ۲۰۲۳ حملات هوایی اسرائیل به لبنان بسیار بیشتر از حملات حزب‌الله علیه اسرائیل بوده است. قبل از موج کنونی درگیری‌ها، تا ۱۰ سپتامبر، اسرائیل ۱۳۷ غیرنظامی لبنانی را کشته و صدها هزار لبنانی را از خانه‌های خود آواره کرده بود. در همین حال، راکت‌های حزب‌الله تا آن زمان ۱۴ غیرنظامی اسرائیلی را کشته بود و منجر به تخلیه ۶۳۰۰۰ غیرنظامی اسرائیلی [از محل سکونت‌شان] شد. نه تنها تفاوت کمی در تعداد حملات و تلفات وجود دارد، بلکه تفاوت کیفی در توسل به خشونت نیز وجود داشته است. براساس قوانین بین‌المللی خشونت‌ی که عمدتاً متوجه اهداف نظامی می‌شود، در شرایط خاصی مجاز است. خشونت بدون تفکیک، مانند زمانی که از بمب‌های عظیم علیه غیرنظامیان استفاده می‌شود، ناقض قوانین جنگی است.

١٠

اتل عدنان (لبنان)، بدون عنوان، ٢٠١٧

اتل عدنان (۲۰۲۱-۱۹۲۵)، شاعر و هنرمند لبنانی، پس از فرار والدینش از امپراتوری عثمانی که ترکیه امروزی از آن باقی مانده، در بیروت بزرگ شد. او به اعماق کشمکش و رنج، مصالح تشکیل دهنده شعرش، نقب زد. صدای او از بالکن آپارتمانش در اشرفیه، «کوه کوچک»، طنین انداز شد، جایی که می توانست کشتی ها را ببیند که وارد بندر و از آن خارج می شوند. وقتی اتل عدنان درگذشت، الیاس خوری رمان نویس (۲۰۲۴-۱۹۴۸) که خود درست قبل از بمباران مجدد بیروت درگذشت، نوشت برای زنی سوگوار است که نمی میرد، اما برای شهرش که بی کس و تنها رنج می برد می ترسد. در ادامه گزیده ای از سروده اتل، «بیروت، ۱۹۸۲» آمده است تا به ما یادآوری کند ما همچو طوفان پر از خشمیم.

۱۱

هرگز باورم نمی شد

انتقام

درختی باشد

که در باغم قدمی کشد

*

درختان از تمام جهات می بالند

فلسطینیان نیز:

ریشه کن شده

و برخلاف پروانه ها

بی بال،

بی زمینی،
سنگین از عشق
برای مرزها و برای رنج‌شان،

هیچ کس نمی‌تواند برای همیشه در پس میله‌ها
یا زیر باران بماند

...

ما هرگز اشک نخواهیم گریست
اما خون چرا

...

نه در گورستان‌ها بذری خواهیم کشت
نه در کف دستانمان
ما همچو طوفان پر از خشمیم.

با مهر،

ویجی